

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
4 У. 9040/16
18. октобар 2019. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Весне Лазаревић, председника већа, Гордане Богдановић и Јасмине Минић, чланова већа, са судским саветником Весном Мутавцић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. Из ..., Улица ... бр. ..., чији је пуномоћник Светислав С. Величковић, адвокат из Ниша, Косанчићева улица бр. 3, против тужене Војне поште 4666 Ниш, ради поништаја решења, Уп-2 број 35-1 од 4. маја 2016. године, у предмету признавања права на отпремнину, у нејавној седници већа, одржаној дана 18. октобра 2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем, по основу службеног надзора, укинута је коначно решење Војне поште 4662 Зајечар, инт. број 2651-1 од 7. марта 2016. године, због очигледне повреде материјалног прописа. Укинутим решењем тужиоцу је признато право на отпремнину у износу од једномесечне бруто плате са минулим радом која би му припадала у последњем месецу пре престанка службе.

Тужбом, поднетом Управном суду, дана 16. јула 2016. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилне примене закона и непотпуно односно нетачно утврђеног чињеничног стања. Навео је да је тужиоцу престала професионална војна служба на основу одредбе члана 112. став 3. тачка 1) Закона о Војсци Србије, због трајне неспособности за службу у Војсци Србије, тако да му припада право на отпремнину у смислу члана 88. став 1. наведеног закона. Како је оспореним решењем тужени орган утврдио да је првостепени орган правилно

применио одредбу члана 88. став 2. истог закона, да би се, затим, позвао и на одредбу става 1. истог члана истичући да је укинута решење донето супротно овој одредби, тужилац сматра да се не зна о чему је одлучио тужени орган. Код наведеног, предложио је да Суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и обавезе тужени орган да тужиоцу накнади трошкове управног спора, које је определио.

Тужени орган је, одговором на тужбу, остао код разлога образложења оспореног решења, и предложио је да Суд тужбу одбије.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, Управни суд, је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Одредбама члана 88. ст. 1. и 2. Закона о Војсци Србије (“Службени гласник РС”, бр. 116/07...10/15), прописано је да професионалном војном лицу коме престане служба у Војсци Србије због стицања права на пензију у складу са законом, припада отпремнина у висини петоструког износа бруто плате која би му припадала у последњем месецу пре престанка службе. Официру у радном односу на одређено време, подофициру у радном односу на одређено време и професионалном војнику којима престане служба у Војсци Србије због тога што су оглашени неспособним за дужност за коју су примљени на одређено време услед професионалне болести или повреде на раду у току трајања уговореног рока, или ако им служба у Војсци Србије престане због укидања формацијског места, припада отпремнина у висини до троструког износа бруто плате која би им припадала у последњем месецу пре престанка службе, зависно од временаведеног у служби на одређено време, у складу са прописом који доноси министар одбране.

Према одредби члана 112. став 3. тачка 1) наведеног закона професионалном војнику служба у Војсци Србије престаје и пре истека уговореног рока ако је на основу коначне оценом и мишљења надлежног органа здравствене службе утврђено да је трајно неспособан за службу у Војсци Србије или да је неспособан за дужност за коју је примљен у службу на одређено време.

Према стању у спису, Наредбом команданта 3. бригаде Копнене војске, број 12267-2 од 15. јула 2015. године, тужиоцу је престала је професионална војна служба на основу одредбе члана 112. став 3. тачка 1) Закона о Војсци Србије, зато што је Орган вештачења у првостепеном поступку, Налазом, мишљењем и оценом, број 368 од 24. априла 2015. године, утврдио да код тужиоца постоји потпуни губитак радне способности за професионалну војну службу као последица болести, и то трајно. Привременим решењем Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање-Филијала за град Београд, број 182.5-1 00431/15 од 7. октобра 2015. године, тужиоцу је утврђено право на инвалидску пензију од 25. јула 2015. године, у месечном износу од 13.581,18 динара на основу навршеног пензијског стажа од 06 година, 01 месец и 29 дана, са исплатом од 25. јула 2015. године. Решењем Војне поште 4662 Зајечар, инт. број 2651-1 од 7. марта 2016. године, тужиоцу је признато право на исплату отпремнине у износу једномесечне бруто плате са минулим радом, која би му припадала у

последњем месецу пре престанка службе, чији ће обрачун и исплату извршити Министарство одбране-Сектор за буџет и финансије-Рачуноводствени центар. У образложењу, првостепени орган се позвао на поменућу наредбу од 15. јула 2015. године, према којој је тужиоцу професионална војна служба престала применом одредбе члана 112. став 3. тачка 1) Закона о Војсци Србије, уз констатацију да је дужност предао 24. јула 2015. године, са којим даном му је и престала професионална војна служба са правом на пензију. Код оваквог чињеничног стања, првостепени орган је утврдио да су испуњени услови из члана 88. став 2. наведеног закона за признавање права тужиоцу на исплату отпремнине, чији је износ утврђен према одредби члана 44. став 1. тачка 1) Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије. Поднеском, инт. број 119-33 од 15. марта 2015. године, Рачуноводствени центар је упозорио првостепени орган на неправилност управног акта од 7. марта 2016. године, с молбом да се изјасни да ли је тужиоцу престала служба због тога што је оглашен неспособним за дужност за коју је примљен на одређено време услед професионалне болести или повреде на раду у току трајања уговореног рока, у ком случају има места примени одредаба члана 88. став 2. Закона о Војсци Србије и члана 44. став 1. тачка 1) Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије, или му је служба престала због стицања права на пензију у складу са законом, кад би му право на отпремнину припадало у смислу члана 88. став 1. наведеног закона. Затим је уследило доношење оспореног решења, којим је тужени орган, након неспретног цитирања образложења решења Војне поште 4662 Зајечар, инт. број 2651-1 од 7. марта 2016. године, укинуо наведено решење зато што је донето супротно материјалном пропису из члана 88. став 1. Закона о Војсци Србије.

Код овако утврђеног чињеничног стања, имајући у виду цитиране законске одредбе, тужени орган је, по оцени Суда, правилно поступио када је, у поступку спроведеном без повреда правила поступка, одлучио као у диспозитиву оспореног решења. Ово са разлога што је из чињеничног стања утврђеног од стране првостепеног органа, исти орган извео погрешан закључак у погледу разлога због којих је тужиоцу престала професионална војна служба, а што се одразило на утврђивање висине припадајуће отпремнине. Стога је, након правовремене интервенције Рачуноводственог центра, тужени орган, по основу службеног надзора, укинуо решење Војне поште 4662 Зајечар, инт. број 2651-1 од 7. марта 2016. године, која ће у поновном поступку одлучити о праву тужиоца на отпремнину, тако што ће износ отпремине одредити применом одредбе члана 88. став 1. Закона о Војсци Србије, а са разлога што је право на пензију тужилац остварио у складу са наведеним законом, применом одредбе члана 112. став 3. тачка 1).

Суд је ценио наводе тужбе, али код чињенице да ће о праву тужиоца на отпремнину првостепени орган одлучити у поновном поступку, применом одредбе члана 88. став 1. Закона о Војсци Србије, због чијег непримењивања је тужени орган и укинуо решење првостепеног органа, инт. број 2651-1 од 7. марта 2016. године, јер је то оценио као очигледну повреду материјалног прописа, нашао је да нису од утицаја на друкчију оцену законитости оспореног решења. Уколико не буде био задовољан новодонетим решењем, моћи ће, употребом правних средстава, да оспори његову законитост.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон

на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Суд је, с обзиром да је тужбу одбио, одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, па је, на основу одредаба чл. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, сходном применом одредаба чл. 153. и 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...87/18), одлучио као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 18. октобра 2019. године, 4 У. 9040/16

Записничар
Весна Мутавцић,с.р.

Председник већа - судија
Весна Лазаревић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ОИ